

zavil Kongosu, Fildişi Sahili, Dahomey, Gabon, Yukarı Volta, Madagaskar, Nijer, Orta Afrika Cumhuriyeti, Senegal ve Çad siyasî birlik düşüncesine karşı çıkarken Fas, Gana, Gine, Mali, Birleşik Arap Cumhuriyeti (Mısır-Suriye 1958-1961), Libya ve Cezayir geçici hükümeti Kazablanka'da yaptıkları toplantıda (Ocak 1961) siyasî birlik fikrini savundular. "Kazablanka grubu" olarak anılan bu devletlerin fikrine karşılık da "Monrovia grubu" adıyla yeni bir gruplaşma ortaya çıktı. Brazavil grubuna ilâve olarak Liberya, Nijerya, Somali, Sierra Leone, Togo, Etiyopya ve Libya'dan oluşan bu yeni grup, Liberya'nın başşehri Monrovia'da yaptıkları toplantıda (Mayıs 1961) siyasî birleşmeye karşı çıkıp Afrika dayanışmasını savundular. Bölgelerde görülen bloklaşmalar diğer bazı grupların da ortaya çıkmasına sebep oldu. Afrika Birliği Teşkilâtı'nın kurulmasıyla (1963) bu gibi grupların çoğu dağıldıysa da bazıları hâlâ faaliyetlerini sürdürmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

J. C. Anane—G. Brown, *Africa in the Nineteenth and Twentieth Centuries*, Ibadan 1966; A. Bourde, *L'Afrique Orientale*, Paris 1968, s. 34-68; J. D. Fage, *A History of West Africa*, Cambridge 1969, s. 51-220; Abdurrahman Çaycı, *Büyük Sahra'da Türk-Fransız Rekabeti (1858-1911)*, Erzurum 1970, s. 77-103; R. Lurafni, *Sömürgecilik Tarihi* (trc. Halim İnal), İstanbul 1975, s. 231-301; Charles—André Julien, *Histoire de l'Afrique Blanche*, Paris 1976, s. 104-126; Fernand Bezy, "Du Colonialisme au néo-Colonialisme", *Le Nouveau dossier Afrique*, Marabout 1977, s. 173-179; A. McEvedy, *The Penguin Atlas of African History*, London 1980, s. 66-130; Baskin Oran, *Az Gelişmiş Ülke Milliyetçiliği: Kara Afrika Modeli*, Ankara 1980, s. 68 vd.; E. A. Boateng, *A Political Geography of Africa*, Cambridge 1980, s. 54-79; G. Barraclough, *Times Dünya Tarihi Atlası* (trc. Zeki Özer), İstanbul 1980, s. 240-241, 244-245, 248-249, 276, 282, 283; J. D. Fage—M. Verity, *An Atlas of African History*, London 1982, s. 44-71; *The Cambridge Encyclopedia of Africa* (nşr. Roland Oliver), Cambridge 1984, s. 141-220; İbrahim Sughayroon, "Islam in Uganda: Traders and Trade Routes and the Establishment of Islam in Uganda Kingdom", *Proceeding of the First Islamic Geographical Conference*, Riyad 1984, VI, 61-76; *Africa South of the Sahara 1988*, London 1987, s. 11-43; Henri Brunschwig, "Politique et économie dans l'Empire Français d'Afrique Noire 1870-1914", *JAfr.H*, XI/3 (1970), s. 401-417; Olutunji Oloruntimehin, "French Colonisation and African Resistance in West Africa up to the First World War", *Tarikh*, IV/3, Nigeria 1973, s. 24-34; Ishijuke Kabongo, "Les Cultes africains comme manifestation de la résistance au colonialisme belge (1920-1948)", *Presence Africaine*, sy. 104, Paris 1977, s. 46-59; "Afrique", *EUn*, I, 345-363.

DAVUT DURSUN

8. Afrika'da Başlıca İslâmî Cihad ve Direniş Hareketleri. Afrika XIX. yüzyıl ile XX. yüzyılın başlarında İslâm'ı yaymak ve Avrupa ülkelerinin sömürgeci genişlemesine karşı koymak amacı taşıyan bazı hareketlere sahne oldu. Tasavvufî düşünceden büyük çapta etkilenen bu hareketlerin belli başlıları şunlardır.

a) Fülânî Hareketi. Batı Afrika'da sömürgecilik öncesinde en önemli İslâmî cihad hareketi, Senegal'in Futa Toro bölgesinden Nijerya'nın kuzeyindeki Hevsâ bölgesine hicret etmiş Fülânî kabilesine mensup Osman b. Füdî'nin (Osman dan Fodyo, ö. 1817) putperest kabileler arasında İslâm'ı yaymak için başlattığı harekettir. Osman b. Füdî'nin kısa zamanda iyi sonuçlar elde etmesiyle Gobir bölgesindeki Degal'da büyük bir müslüman topluluk meydana geldi. Bu topluluğun gittikçe güçlenmesi, bölgeyi kontrolünde tutan Hevsâ Krallığı'nda endişe uyandırdı ve iki topluluk arasında bir gerilime yol açtı. 1797'de Gobir Kralı Nafata ile onun yerine geçen Yunfa müslüman yayılmasının önüne geçmek için bazı tedbirler aldılar. Hareketin lideri Osman b. Füdî'ye karşı saldırıya geçen Gobir Kralı Yunfa'nın kuvvetlerini müslümanlar başarıyla püskürterek 1806-1808 yılları arasında bölgede birçok önemli merkezi ele geçirip nüfuzlarını genişlettiler. Gobir'in merkezi Alkalawa'yı da Fülânî hareketinin nüfuzuna alan Osman b. Füdî, İslâmî esaslara bağlı bir devlet kurdu (1809) ve Atlantik sahillerinden Tinbüktü ve Hevsâ'ya kadar olan bölgeyi hâkimiyeti altına aldı. Daha sonra, sınırları genişleyen devletin batı kesimini kardeşi Abdullah b. Muhammed'e, doğu kesimini de oğlu Muhammed Bello'ya bıraktıysa da ölünceye kadar devleti tek başına yönetmeye devam etti.

Fülânî hareketi, Osman b. Füdî'nin ölümünden sonra oğlu Muhammed Bello (ö. 1838) tarafından Sokoto Halifeliği adı altında sürdürüldü. Bello, Fülânî hâkimiyetini kabul etmeyen kabilelerle devamlı bir savaş halinde idi ve kendisine itaat etmeyen kabilelere karşı 1836'da kazandığı Gawakuke Savaşı'yla hâkimiyeti altındaki toprakları en geniş sınırlarına ulaştı. Sokoto Devleti'nin sınırları batıda Mâsinâ'dan doğuda Bagirmî'ye, güneyde Yorbu'dan kuzeyde Büyük Sahra'daki Adar Agâdes'e kadar uzanıyordu. Giriştiği fetih hareketleri yanında Muhammed Bello, ilmi gelişmeyi de teşvik ederek medrese ve camiler inşa et-

tirdi. Kendisi de ilmi çalışmalara bizzat iştirak ederek ülkede ilmi seviyenin yükselmesine çalıştı. Ayrıca dışarıdan gelebilecek saldırılara karşı koymak için sınırlarda ribât*lar inşa ettirdi.

Mâsinâ bölgesinde Osman b. Füdî'nin kine benzer faaliyeti, Ahmedü Lobbo (Şeyh Hamedü) olarak bilinen Fülânî âlimi Ahmed b. Muhammed b. Ebü Bekir b. Saîd gerçekleştirmiştir. Osman b. Füdî'nin emrinde cihad hareketlerine katılan Ahmedü Lobbo daha sonra Mâsinâ bölgesindeki kabileler arasında İslâm'ı yaymaya çalıştı ve 1813'te putperest Bambara kabilelerine karşı cihad ilân etti. 1826'da Tinbüktü'ye kadar ilerledi ve Hamdullahi şehrini başşehir yaparak bir İslâm devleti (Mâsinâ Şeyh Hamad Devleti) kurdu. Ahmedü Lobbo'nun ölümü üzerine (1844) devletin başına oğlu Ahmedü Şeyhu (ö. 1852) geçti ise de el-Hâc Ömer'in 1862'de başşehir Hamdullahi'yi ele geçirmesiyle bu devlet ortadan kalktı.

b) Tekrûr Devleti ve el-Hâc Ömer. Batı Afrika'da Avrupa sömürgeciliğine karşı başlatılan cihad hareketlerinin önemlilerinden biri de el-Hâc Ömer'in (ö. 1864) liderliğindeki harekettir. Ticâniyye tarihine mensup olan el-Hâc Ömer, Futa Calon bölgesinde Diaguku'da bir din öğretimi ve davet merkezi kurarak (1840) etrafına büyük bir cemaat topladı. Daha sonra Dinguiray'a yerleşerek putperestleri İslâm'a davet etmeye başladı ve 1852'de putperest kabilelere karşı cihad ilân etti. Kısa zamanda bölgedeki şehirlerin çoğunu ele geçirdi. Bambuk ve Bambara Krallığı'nı kontrolüne aldı. Ardından Avrupa sömürgeciliğine karşı harekete geçti. el-Hâc Ömer'le ticarî ilişki içinde olmalarına rağmen Fransızlar bölgeyi sömürgeleştirmek amacıyla, Senegal nehri kıyısındaki Medine şehrine saldırdılar (1857). Ancak el-Hâc Ömer liderliğindeki müslümanlar şehri kuvvetle savundu. Daha sonra doğuya doğru çekilmeye karar veren el-Hâc Ömer, Mâsinâ ve Bambara bölgesindeki birçok şehri kontrolüne aldı ve kurduğu Tekrûr Devleti, Tinbüktü'ye kadar uzanan bölgeye hâkim oldu. Bu arada bölgede el-Hâc Ömer'e karşı birçok ayaklanma meydana geldi. Kendisi de bu ayaklanmaların birinde öldürüldü (1864). el-Hâc Ömer'in ölümünden sonra, taraftarlarından bir kısmı başkanlık için seçim yapılmasını isterlerken bir kısmı da onun büyük oğlunu halef tayin ettiğini iddia ettiler. el-Hâc Ömer'in ye-

rine getirilen oğlu Ahmedü Seku ülkenin bütününe hâkim olamadığından siyasî birlik bozuldu ve 1870'te iki yıl süren bir iç savaş ortaya çıktı. Ahmedü 1880'lerde Fransızlar'ın Tekrür Devleti'ne yönelik işgallerine karşı koydu ise de iç ayaklanma ile dışarıdan gelen bu saldırılar karşısında yenilmekten kurtulamadı ve Tekrür Devleti Fransızlar tarafından ortadan kaldırıldı (1893).

c) Mehdî Hareketleri. Sudan Mehdîsi. Sudan'da Muhammed Ahmed b. Seyyid Abdullah (ö. 1885) tarafından başlatılan ve Mehdîlik hareketi adını alan dinî-siyasî hareket, özellikle Avrupa sömürgecilğine karşı yürütülen mücadele ile önem kazandı. 1880'e kadar Beyaz Nil üzerindeki Aba adasında Münzevi bir hayat yaşayan Muhammed Ahmed, 1881'de kendisini mehdî ilân ederek faaliyetlerine başladı. Bu hareketin yayılmasında özellikle kuzeydeki kabile reislerinin yardımını gördü. Bağlı bulunduğu Semmâniyye tarikatını bir haberleşme vasıtası gibi kullanarak Mehdîlik hareketini bütün Sudan'a yaydı ve bölgeyi sömürgeleştirmek isteyen İngilizler'e karşı mücadele etti. Mısır'ın nüfuzundaki Sudan'ın kuzey bölgelerinde Mehdî'nin etkisinin artması ve fikirlerinin yayılması üzerine Mısır'ın yönetime karşı çıktıkları gerekçesiyle Mehdî ve taraftarları üzerine askerî birlikler yollamasından sonra (1881) batıya doğru çekilen Mehdî, dostluk kurduğu ve ailevî ilişkilerle bağlı bulunduğu Baggara kabilesine sığındı. Bu arada bölgenin diğer kabile reisleri ile dinî liderlerinin desteğini kazanarak 1882'den itibaren İngilizler'e karşı hareketi büyütüp savaş esaslarına göre organize edilen silâhlı kuvvetlerinin (ensar), 1883'te Mısır-İngiliz kuvvetlerine karşı başarı kazanmalarından sonra Mehdîlik bütün Sudan'ı etkisi altına aldı. 27 Ocak 1885'te Hartum'un ele geçirilmesiyle gücü en yüksek noktaya ulaşan Mehdî, başşehri Hartum olan bir İslâm devleti kurarak mücadelesini daha da yoğunlaştırdı. Ancak kısa bir süre sonra ölen Mehdî'nin (25 Haziran 1885) yerine geçen Abdullah b. Muhammed et-Teâyişî (ö. 1899) hareketi yaymaya devam ettiyse de Tuşki'de İngiliz-Mısır ortak kuvvetleri karşısında uğranılan yenilgi (1889), hareketin dönüm noktasını teşkil etti. Bu mağlûbiyeti takip eden iç ayaklanmaların devletin gücünü sarsması, yenilgiye yenilerin eklenmesine yol açtı ve 1896'da İngiliz-Mısır kuvvetlerinin bütün Sudan'ı ele geçirmek için başlattığı büyük askerî hareket karşısında Mehdî

kuvvetleri dağıldı. Daha sonra 1899'da Halife Abdullah'ın yenilmesiyle de Mehdî Devleti ortadan kalkmış oldu.

Somali Mehdîsi. Somali'de Muhammed b. Abdullah Hasan'ın (ö. 1920) liderliğini yaptığı bir İslâmî direniş hareketidir. Muhammed b. Abdullah 1895'te Mekke'de Sâlihiyye tarikatına intisap ederek Somali'ye döndükten sonra bu tarikatı yaymaya çalıştı ve kısa zamanda Somali'nin İngiliz sömürgesi olan kısmında taraftar topladı. Başlangıçta sömürge yönetimiyle ilişkilerini iyi tutmakla beraber 1899'dan itibaren tutumunu değiştirerek İngilizler'e karşı cephe aldı. Aynı yıl mehdî olduğunu ilân ederek gayri müslimlere karşı cihad başlattı. İngilizler, İtalyanlar'la birlikte 1900-1904 yılları arasında Mehdîlik hareketini durdurmak için karşı saldırıya geçtiler. Bu saldırılar karşısında ülkede bir birlik oluşturmayı amaçlayan Mehdî, kabileleri bir araya getirmeye çalıştıysa da bunda başarı sağlayamadı. Bu arada kendisinin de Sâlihiyye prensiplerinin dışına çıkan hareketleri, tarikat lideri ve kurucusu Seyyid Muhammed es-Sâlihî tarafından hoş karşılanmadı ve tarikattan çıkarılmasına sebep oldu. Muhammed b. Abdullah'ın Somali'de yirmi yıl boyunca devam eden mücadelesi, 1920 yılında İngilizler'in nihai saldırısı karşısında uğranılan yenilgiyle sona erdi ve kendisi de kısa bir müddet sonra öldü.

d) Senûsilik Hareketi. Aynı zamanda bir tarikat olan ve Libya ile Büyük Sahra'da Avrupa sömürgecilğine karşı etkili mücadele veren Senûsiyye hareketi, Muhammed b. Ali es-Senûsî (ö. 1859) tarafından başlatıldı. Muhammed b. Ali es-Senûsî Mekke'de, Abdullah b. İdris el-Fâsî'nin müridi oldu ve onun ölümü üzerine ortaya çıkan gruplardan birinin liderliğine getirildi. Birkaç yıl Mekke'de kaldıktan sonra kendisine karşı gelişen muhalefet yüzünden 1840 yılında Kuzey Afrika'ya dönmek zorunda kaldı. Dönüşte uğradığı Kahire'de de aynı tavırla karşılaştı. Libya'da ise bütün karşı koyuşlara rağmen düşüncelerini kabileler arasında yaymak için uygun bir ortam buldu. 1843 yılında tarikatın ilk zâviyesini Derne ile Bingazi arasındaki Beydâ'da kurarak faaliyetlerini düzenli bir şekilde sürdürdü. 1846'da tekrar gittiği Mekke'de 1853 yılına kadar kaldı. Bu sırada ilmî çalışmalar yaparak düşünce ve prensiplerine daha düzenli bir şekil verdi. Libya'ya geri döndüğün-

de hareketini yeniden organize ederek daha aktif hale getirdi. Zâviyeleri büyütüp daha müstahkem yerler olan ribâtlara dönüştürdü ve hareketin merkezini Mısır sınırı yakınındaki Cagbub'a taşıdı. Sultan Abdülmecid'den yakın ilgi ve destek gördü. Senûsî'nin ölümüyle hareketin liderliğine oğlu Muhammed el-Mehdî (ö. 1902) geçti. Diğer oğlu Muhammed eş-Şerif (ö. 1896) ise Cagbub'daki medresenin yönetimini üstlendi. 1870'te Bingazi, 1882'de Trablusgarp zâviyelerinin kurulmasına rağmen şehirlerdeki yayılışı oldukça sınırlı kalan Senûsilik, Sahra kabileleri arasında hızla yayılarak 1870'lerde bölgenin yarısını etkisi altına aldı. XIX. yüzyılın sonunda merkezi Cagbub'dan Kufra'ya taşındı ve burada hareketin daha düzenli bir hale getirilmesi için idarî ve adlî kurumlar teşkil edildi. Ayrıca Senûsîler Kufra'da, Çad gölüne doğru ilerleyen Fransızlar ve Sudan'daki Mısır-İngiliz güçlerine karşı yer yer çatışmaya girdiler. Hareketin liderlerinden Şerif'in 1896'da, Mehdî'nin de 1902'de ölmelelerine rağmen halefleri Senûsî hareketini devam ettirdiler. 1902'de Mehdî'nin büyük oğlu Seyyid İdris çok genç yaşta liderliği üstlendi. İtalyanlar'ın Libya'ya girmeleri üzerine (1911) Osmanlı kuvvetleriyle birleşerek sömürgecilğe karşı mücadelesini sürdüren Senûsilik hareketi 1920'ye kadar Büyük Sahra'da gücünü korumaya devam etti.

e) Emir Abdülkâdir el-Cezâirî Hareketi. Cezayir'in batısında Fransız sömürgecilğine karşı Emir Abdülkâdir'in (ö. 1883) başlattığı hareket, kabilelerin Fransızlar'a karşı koymak istemelerinden doğdu. Babası tarafından bu harekete önderlik yapması için görevlendirilen Abdülkâdir, 1832'de Oran ve Muasker kabilelerinin bağlılıklarını temin ederek mücadeleyi başlattı. Ulemânın desteği ile bölgedeki otoritesini daha da güçlendirerek elinde bulunan kuvvetlerle düzenli bir ordu kurmayı başardı. Abdülkâdir mücadelesini iki safhada sürdürdü. 1832'den 1839'a kadar devam eden ilk devre, bir dizi silâhlı mücadele ve düşmanla taktik icabı yapılmış bazı antlaşmaları ihtiva eder; bunlardan Tafna Antlaşması'yla Cezayir'in üçte ikisini hâkimiyetine aldı. 1839'dan 1847'ye kadar olan ikinci devrede ise Fransızlar'la devamlı çarpışma halinde bulundu ve bu yüzden kurulması düşünülen devlet fikri gerçekleştirilemedi. Fransızlar'ın devamlı saldırıları karşısında Abdülkâdir

Fas sultanına sığındı. Cezayir'de 1845'te Muhammed b. Abdullah'ın başlattığı direnişi fırsat bilerek tekrar ülkesine dönen Abdülkâdir 1847'de Fransızlar'a yenik düşüp esir alınmasına kadar mücadelesine devam etti.

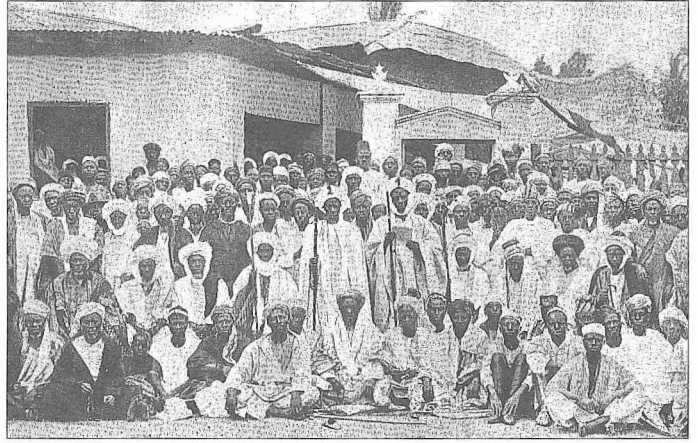
f) Abdülkerim el-Hattâbî Hareketi. Kuzey Afrika'da İspanyol ve Fransız sömürgeci güçlerine karşı bir hareket başlatan Abdülkerim el-Hattâbî (ö. 1963), babasının ölümünden sonra kabilesinin başına geçerek diğer kabilelerle birlikte Rif bölgesinde bağımsız bir devlet kurmak için İspanyollar'a cihad açtı. İspanyollar'a karşı 1921'de büyük Rif ayaklanmasını düzenledi; İspanyol ordusunu mağlup ederek Rif Cumhuriyeti'ni kurdu ve bu devletin ilk başkanı oldu. Bu başarı, Abdülkerim'e halk arasında büyük bir nüfuz sağladı. Cumhuriyetin dışarıda tanınması için yapılan teşebbüsler sonuçsuz kaldı. Fransızlar, gittikçe güçlenen Hattâbî'ye karşı bölgedeki etkili tarikatları ayaklandırmaya çalıştıkları gibi İspanyollar'la da anlaşarak güneyden ve kuzeyden Abdülkerim'in ordularına saldırdılar ve onları mağlup ettiler; Abdülkerim'i de esir alıp sürgüne gönderdiler. Böylece Hattâbî hareketi son bulmuş oldu.

BİBLİYOGRAFYA:

I. M. Lewis, *Islam in Tropical Africa*, Oxford 1966; Anson P. Atterbury, *Islam in Africa*, Westport 1969; J. D. Fage, *A History of West Africa*, Cambridge 1969, s. 147-189; *The Cambridge History of Islam*, Cambridge 1970, II/A, s. 211-405; Abdurrahman Çaycı, *Büyük Sahra'da Türk-Fransız Rekabeti (1858-1911)*, Erzurum 1970, s. 17-21; J. Spencer Trimingham, *Islam in East Africa*, Oxford 1971; B. G. Martin, *Muslim Brotherhoods in 19th Century Africa*, New York 1978; Hasan İsâ Abdüzzâhir, *ed-Da'vetü'l-İslâmiyye fî Garbi İfrîkiyâ ve kıyâmü devleti'l-Fülânî*, Riyad 1401/1981, s. 126-182; Muhammed Abdullah en-Nakîre, *İntişârü'l-İslâm fî Şarqi İfrîkiyye ve münâhedatü'l-Garbi lehû*, Riyad 1402/1982, s. 165-167; John Obert Voll, *Islam, Continuity and Change in the Modern World*, Colorado 1982, s. 79-82, 119-120, 135-138, 139-143; Fethi Yeken, *el-Mevsû'atü'l-harekiyye*, Amman 1403/1983, I, 157-158, 169; Peter B. Clarke, *West Africa and Islam*, London 1984, s. 113-120, 130-136; H. İbrâhim Hasan, *İntişârü'l-İslâm fî'l-kârretî'l-İfrîkiyye*, Kahire 1984, s. 119-124, 132-133; Magali Morsy, *North Africa 1800-1900*, New York 1984, s. 138-143, 247-283; Mervyn Hiskett, *The Development of Islam in West Africa*, New York 1984, s. 227-233, ayrıca bk. İndeks; Jamil M. Abu'n-Nasr, *A History of the Maghrib in the Islamic Period*, Cambridge 1987, s. 253-255, 257-260, 378-382; Edward Sell, "Islam in Africa", *The Moslem World*, New York 1911, I, 136-146; Abdurrahman Zeki, "Hareketü'l-İslâhî'd-dîni fî Garbi İfrîkiyye", *Revista*, XIII, Madrid 1965-66, s. 139-160.

RIZA KURTULUŞ

XX. yüzyıl başlarında Porto Novo (Benin) müslümanlarından bir grup

III. DİN

Afrika'da yerli dinler ile sonradan yayılmış dinler arasında İslâmiyet ve Hıristiyanlık önemli yer tutar. Afrika'nın özellikle batı, ekvator ve güney bölgelerinde yaşamakta olan yerli dinler, konuşulan dillerin sayısından daha fazla olmakla birlikte üç ana din grubu içerisinde mütalaa edilebilir. Bunlar animizm, fetişizm ve totemizmdir. Orta Afrika'da pek çok taraftarı bulunan animizm inancında canlı ve cansız varlıkların birer ruhu olduğuna ve "ruh gücü"ne inanılmaktadır. Batı Afrika klanlarının dini olan ve içinde bir ruh veya olağan üstü bir güç olduğuna inanılan bir nesneye (fetiş) tapınmanın esas teşkil ettiği fetişizmde, insanların tabiat kuvvetleri karşısında duydukları korkulardan kurtulmak için başvurdukları büyü ve sihir gibi müesseseler önemli yer tutar. Daha çok büyük göller bölgesinde rastlanan totemizmde ise atalar bir bitki veya hayvanın kimliği ile bütünleştirilmekte ve totem olarak kabul ettikleri bu nesneden türediklerine inanılmaktadır.

Afrika yerli dinlerinin günlük hayatı yeri büyüktür. Kozmolojisi, ölümü ve toplum ilişkilerini açıklamaya çalışan din ile sosyal ve siyasî hayat âdeta iç içedir. Aile veya kabile reisi aynı zamanda bir kâhin, âyin yöneticisi ve nisbeten tanrılaştırılmış bir din adamıdır. Bu kişinin dinî reis olması için uzman olmasına gerek olmayıp otoritesi aileden, klandan ve siyasî konumundan gelmektedir. Afrika topluluklarında büyüçülüğün sosyal hayattaki önemi giderek azalmakta ise de kutsal alanlarda yine de büyüye itibar edilmektedir. Yerli Afrika dinlerinde dikkat çeken en önemli özellik bir "yüce varlık" inancının bulunması ve bunun yaratıcı, öldürücü bir güçü ifade etmesidir. Günlük hayatın mer-

kezinde yer alan dinde geleneksel formüller şeklinde olan dualar nesilden nesile intikal edegelmştir. Yazılı bir dinî metin bulunmamaktadır. Yerli dinlerin önemli rol oynadığı Afrika toplumlarında, ölüleri ve dirileri içine alan hiyerarşik bir yapılanmanın yer aldığı gözlenmektedir. Toplum hiyerarşisinin en üst tabakasında "atalar", onun altında ailenin kurucusu "dedeler" yer almaktadır. Bu iki tabaka dirilerle ölümler arasında bir geçiş basamağı olup her aile veya klanın bunlar tarafından korunduğuna inanılmaktadır. Ailenin üstünde soy, soyun üstünde köy ve köyün üstünde de klan yer almakta olup klan reisi, aynı zamanda dinî ve siyasî bir liderdir.

Afrika'da uzun bir geçmişi bulunan İslâmiyet ve Hıristiyanlık daha ziyade şehirlerde yaygındır. IV. yüzyılda Hıristiyanlık, Mısır'dan Tunus körfezine kadar olan sahada ve özellikle Aşağı Nil bölgesinde hâkimiyet kazandı. Fakat VII. yüzyılda İslâm dininin yayılmasıyla gerilemeye ve silinmeye başlayan bu din, sadece köklü bir geçmişi sahip olduğu Habeşistan'da gücünü koruyagelmştir.

Hıristiyanlık hiçbir zaman Büyük Sahra'dan Batı Afrika'ya doğru sokulamamıştır. İslâmiyet ise VII. yüzyıldan itibaren Avrupalıların Gine körfezinin kuzey kıyıları boyunca uzanan sahaya gelmesine kadar geçen bin yıllık zaman zarfında Kuzey Afrika'daki bütün topluluklar tarafından benimsenmiş ve Gine körfezine kadar yayılmıştır. Hıristiyanlık bu bölgeye ancak XIX. yüzyılın ortasından itibaren nüfuz etmeye başlamıştır. Portekizliler, XVI. yüzyılda İslâmiyet'in hicri I. asrın başlarından itibaren yayılmaya başladığı Doğu Afrika sahilleri ve Batı'da Kongo ve Angola'nın kıyı bölgeleri ile Batı Afrika'nın bazı noktalarında misyonlar kurarak Hıristiyanlığı yayma-